

I

1992.

Smells Like Teen Spirit

1

Antoni je stajao na obali i gledao pravo pred sebe.

Na žarkom suncu voda je izgledala teška poput nafte. Povremeno, kad bi prošao šaran ili štuka, taj bi se baršun namreškao. Dečak udahnu. Vazduh je bio ispunjen tim istim vonjem mulja, zemlje zapečene od vrućine. Po dečakovim već širokim leđima jul je posejao pege. Na sebi je imao samo stari fudbalski šorts i lažne rejbanke. Bilo je vruće da se umre, ali nije to bio jedini problem.

Antoni je upravo napunio četrnaest godina. Za užinu bi smazao čitav baget sa topljenim sirom *vaš ki ri*. Noću bi ponekad pisao pesme, sa slušalicama na ušima. Roditelji su mu bili budale. Kada počne školska godina, krenuće u prvu godinu srednje škole.

Rođaka je pak bolelo uvo za sve. Dremuckao je izvaljen na peškiru, onom lepom kupljenom na pijaci u Kalviju one godine kada su letovali u đaćkom odmaralištu. Čak i opružen, izgledao je visok. Svi su mu bez problema davali dvadeset dve ili dvadeset tri godine. Rođak je, uostalom, igrao na tu pretpostavku kako bi ulazio na mesta na kojima ne bi smeo da se nalazi. U barove, klubove, devojke.

Antoni izvuče pljugu iz paklice zavučene u šorts i zatraži mišljenje od rođaka, da li se i njemu ponekad čini da se dosađuju do bola.

Rođak i ne trepnu. Pod kožom su mu se jasno ocrtavali mišići. Ponekad bi mu mušica sletela na nabor pazuha. Koža bi mu tada podrhtavala kao u konja kojem dosađuje obad. Antoni bi mnogo voleo da bude takav, vitak, mišićavog torza. Svake večeri je radio sklekove i trbušnjake u svojoj sobi. Ali nije to bilo za njega. I dalje je bio zdepast, masivan, sav mesnat. Jednom, u liško, neki redar mu je nešto kenjao oko probušene

fudbalske lopte. Antoni mu je zakazao sastanak posle časova. Redar se nikad nije pojavio. Povrh svega ostalog, rođakove rejbanke su bile prave.

Antoni pripali pljugu i uzdahnu. Rođak je dobro znao šta on želi. Antoni mu je danima sedeo na glavi da se promuvaju oko plaže za golozuzane, koju su, doduše, tako krstili iz preteranog optimizma, zato što su se tamo mogle videti samo devojke u toplesu, a i to možda. Kako god bilo, Antoni se na to primio kao nenormalan.

- Hajde, idemo.
- Ne - progundao je rođak.
- Hajde. Ka' te molim.
- Ne sad. Idi se okupaj.
- Ma samo što nisam...

Antoni stade da zuri u vodu onim svojim neobičnim iskošenim pogledom. Desni kapak mu je bio poluzatvoren usled neke vrste lenjosti, što mu je krivilo lice i neprestano mu davalo turoban izraz. Još jedna od stvari koje nisu valjale. Kao ta vrućina u koju je bio zatočen, i to neugledno, loše građeno telo, to stopalo broj 43 i sve te bubuljice što su mu izbijale po licu. Da se okupa... Rođak je stvarno umeo da odvali. Antoni pljunu između zuba.

Godinu dana ranije, utopio se sin Kolenovih. Jednog 14. jula, bilo je lako setiti se. Te noći, ljudi iz kraja došli su u velikom broju na obale jezera i u šumu kako bi gledali vatromet. Zapaljene su logorske vatre, roštiljalo se. Kao i uvek, izbila je tuča malo posle ponoći. Vojnici na odsustvu dokačili su se sa Arapima iz ZUP-ova¹, a onda su se umešali i glavati iz Enikura. Na kraju su i stalni posetioci kampa, uglavnom mladi, ali i neki očevi, Belgijanci sa stomačinama i sunčanicom takođe prionuli na posao. Sutradan su pronašli masne papire, krv na krajevima trupaca, polomljene

¹ *Zone à urbaniser en priorité* – zona prioritete urbanizacije, administrativna procedura koja se u Francuskoj koristila između 1959. i 1967, kako bi se odgovorilo na sve veću potrebu za stanovima. ZUP-ovi su omogućavali da se ni iz čega izgrade nova naselja, kao i prateća infrastruktura uz njih. – *Prim. prev.*

flaše, pa čak i jednu jedrilicu klase optimist iz nautičkog kluba nasukanu na drvo; ne događa se to svaki dan. Ali sina Kolenovih nisu pronašli.

Ipak, on jeste proveo večer na obali jezera. Bili su sigurni u to zato što je došao sa ortacima, koji su nakon toga svedočili svi do jednog. Momčići bez nekih osobenih znakova, koji su se zvali Arno, Aleksandar ili Sebastijan, tek svršeni maturanti, čak bez vozačke. Došli su tu da prisustvuju tradicionalnom šibanju, bez namere da se i oni tabaju. Ali u jednom trenutku su uvučeni u sukob. Nije baš jasno šta je dalje bilo. Nekoliko svedoka je primetilo dečaka koji je izgledao povređen. Pričalo se o majici natopljenoj krvlju, kao i o rani na vratu, poput otvorenih usta kroz koja se vide tečne i mračne dubine. U opštem metežu niko se nije pobrinuo da mu pomogne. Ujutru je krevet sina Kolenovih bio prazan.

Narednih dana, prefekt je organizovao potragu po okolnim šumama, dok su ronici pretraživali jezero. Radoznalci su satima gledali kako narandžasti gumeni zondijak ide tamo i ovamo. Ronici su se prevrtali unazad uz daleko „buć“, a onda je valjalo čekati, u grobnoj tišini.

Pričalo se da je majka Kolen u bolnici, na sedativima. Pričalo se i da se obesila. Ili da su je videli kako luta ulicama u spavaćici. Otac Kolen je radio u opštinskoj policiji. Pošto je bio lovac i pošto su svi, naravno, mislili da su Arapi to uradili, više ili manje su se nadali svođenju računa. Otac je bio onaj zdepasti tip koji nije izlazio iz vatrogasnog čamca, a sunce mu je pržilo ćelavu lobanju. Sa obale su ga posmatrali ljudi – njegovu nepokretnost, tu nepodnošljivu mirnoću i lobanju što je polako tamnela. Svima je u tom strpljenju bilo nečega odbojnog. Želeli su da uradi nešto, da se barem pomeri, da stavi kapu.

Ljudi su se mnogo potresli kada je nakon toga objavljen onaj portret u novinama. Na fotografiji je sin Kolenovih imao simpatično lice bez draži, blede lice koje je dobro stajalo žrtvi, sve u svemu. Kosa mu se kovrdžala sa strane, oči su mu bile kestenjaste i nosio je crvenu majicu. U članku je pisalo da je položio maturu sa ocenom vrlo dobar. Kad znate iz kakve je porodice, to je ipak bio podvig. Vidiš ti to, rekao je Antonijev otac.

Na kraju, telo nije pronađeno, a otac Kolen se vratio na posao ne talasajući. Njegova žena se nije obesila niti išta slično. Samo je pila tablete.

U svakom slučaju, Antoni nije imao ni najmanju želju da pliva u tome. Njegov opušak kratko zacvrča kad je dodirnuo površinu jezera. Antoni pogleda u nebo pa se, zaslepljen, namršti. Kapci mu se na trenutak izjednačiše. Sunce je bilo visoko, mora da je tri sata. Pljuga mu je ostavila neprijatan ukus na jeziku. Vreme stvarno nije prolazilo. U isto vreme, početak školske godine bližio se munjevito.

– Jebote...

Rođak se uspravi.

– Ne gnjavi.

– Dosadno je, stvarno. Po cele dane ništa ne radimo.

– Dobro, hajde...

Rođak prebaci peškir preko ramena, zajaha bicikl, krete.

– Hajde, daj gas. Idemo.

– Gde?

– Daj gas kad ti kažem.

Antoni nagura peškir u stari ranac *ševinjon*, uze sat iz patike i na brzinu se obuče. Još nije ni uspravio svoj *BMX*, a rođak je već nestajao na stazi koja je išla ukруг oko jezera.

– Čekaj me, jebote!

Antoni se od detinjstva lepio za njega. Kad su bile mlade, i njihove majke su bile kao nokat i meso. Kćerke Muželovih, kako se govorilo. Dugo su žarile i palile po igrankama u kraju pre nego što su se skrasile zbog velike ljubavi. Elen, Antonijeva majka, odabrala je jednog od sinova Kazatijevih. Iren je prošla još gore. Kako god bilo, kćerke Muželovih, njihovi tipovi, rođaci, orođene porodice, svi su pripadali istom svetlu. Da bi se to shvatilo, bilo je dovoljno videti kako funkcionišu na svadbama, na sahranama, za Božić. Muškarci su malo govorili i rano umirali. Žene su farbale kosu i gledale na život sa optimizmom koji je s vremenom slabio. Kad ostare, čuvale su uspomenu na svoje muškarce koji su skapali na poslu, u kafani, od silikoze, sinove koji su poginuli u saobraćajnim nesrećama, ne računajući one koji su zbrisali bez pozdrava. Iren, rođakova majka, pripadala je upravo toj kategoriji napuštenih supruga. Zbog toga je rođak brzo odrastao. Sa šesnaest godina znao je da kosi travu, da vozi bez dozvole, da sprema klopou. Čak mu je bilo dozvoljeno da puši

u svojoj sobi. Bio je neustrašiv i pouzdan. Antoni bi ga pratio do kraja sveta. Nasuprot tome, osećao je da mu je način života njegove porodice sve manje blizak. Njegovi su mu, na kraju krajeva, izgledali vrlo mali, po stasu, po položaju, po nadama, čak i nesrećama, bilo opštim bilo posebnim. Kod njih su ljudi ostajali bez posla, razvodili se, dobijali rogove ili rak. Bili su normalni, sve u svemu, a sve izvan toga smatralo se relativno neprihvatljivim. Porodice su rasle tako, po velikim pločama besa, podzemnim prolazima punim nagomilane patnje, koja je, pod uticajem anisovca, mogla odjednom da ispliva usred gozbe. Antoni je sve više zamišljao da je iznad toga. Sanjao je da zdimi odatle.

Uskoro su stigli do stare železničke pruge i rođak je ostavio bicikl u koprivi. Potom je, čučeci na šinama, na trenutak osmotrio zabavni centar Leo-Lagranž, koji se nalazio tačno podno pružnog nasipa. Hangar za brodove bio je širom otvoren. Nije bilo ni žive duše. Antoni ostavi bicikl i pridruži mu se.

- Nema nikog – reče rođak. – Uzećemo kanu i idemo.
- Siguran si?
- Nećemo ići tamo plivajući.

Rođak se sjuri niz nasip skakućući kroz trnje i divlju travu. Antoni krenu za njim. Plašio se, bilo je to bajno.

Kad su ušli u hangar, trebalo im je nekoliko sekundi da se naviknu na pomrčinu. Tu je bilo orahovih ljuski, uz jedan 420 i kanue okačene o metalni stalak. Jak miris buđi izbijao je iz prsluka za spasavanje obešenih na ofingere. Kroz širom otvorena vrata videli su se plaža i svetlucavo jezero – zaravnjeni pejzaž, kao filmsko platno izrezano iz vlažne senke.

- Dođi, uzećemo onaj tamo.

Sinhronizovanim pokretom otkočili su kanu koji je rođak odabrao, a potom su dohvatili vesla. Pre nego što su napustili svežinu hangara, zastali su načas. To im je prijalo. U daljini, jedna daska za jedrenje iscrtavala je jasnu brazdu po površini jezera. Niko nije došao. Antoni je mogao da oseti onu opojnu vrtoglavicu pred pravljenje gluposti. Slično je bilo kada je krao u *Priziju* ili se glupirao na motoru.

- Hajde. Idemo – rekao je rođak.

Pa jurnuše napred, sa kanuom na ramenima i veslima u rukama.

U celini, zabavni centar Leo-Lagranž posećivali su prilično bezazleni klinici koje bi roditelji strpali tu dok ne počne školska godina. Tako su, umesto da traže nevolje u gradu, imali priliku da se bave jahanjem ili da voze pedalinu. Na kraju se održavala proslava i svi su se ljubakali i krišom pili alkohol; najkočoperniji su čak uspevali da zbare neku instruktorku. Ali u gomili je uvek bilo nekoliko nesvakidašnjih ludaka, žestokih klinaca koji su došli sa sela i dresirani su volovskom žilom. Ako bi naleteli na vas, moglo je da bude gadno. Antoni je pokušavao da ne misli previše o tome. Kanu je bio težak. Valjalo je izdržati do obale, maksimalno tridesetak metara. Čamac mu se urezao u rame. Stegnuo je zube. Tad se rođak sapleo o nekakav koren i kljun kanua potonu. Antoni posrnu pozadi i oseti kako mu nešto tvrdo para šaku, iver ili šiljak koji je štrčao u unutrašnjosti. Kleknuvši, pogledao je rašireni dlan. Krvario je. Rođak je već bio na nogama.

– Hajde, nemamo vremena.

– Dve sekunde. Povredio sam se.

Prineo je povredu usnama. Ukus krvi ispunio mu je usta.

– Požuri!

Neki glasovi su se približavali. Njih dvojica ponovo krenuše laganim trkom, držeći čamac kako su znali i umeli, zureći u vlastita stopala. Pod dejstvom inercije, uđuše u vodu do struka. Antoni pomisli na pljuge, na vokmen u rancu.

– Ulazi! – rekao je rođak gurajući kanu od obale. – Brzo.

– Hej! – dreknu neko iza.

Zvučalo je jasno, muški. Usledili su i drugi uzvici, sve bliži.

– Hej, vratite se! Oj!

Antoni se nekako podiže u kanu. Rođak gurnu poslednji put pa se i on uspuza. Na obali iza njih, momčić u kupaćim gaćama i dvojica instruktora vikali su na sav glas.

– Veslaj. Idemo sad. Hajde!

Nakon nekih nedoumica, dečaci pronađuše ispravnu metodu, Antoni je veslao na levom, a rođak na desnom boku. Na plaži se mogao

videti roj razdraženih klinaca koji su galamili. Instruktori upadoše u hangar. Izadoše iz njega sa tri kanua.

Na sreću, rođački čamac parao je površinu jezera sa utešnom preciznošću. Osećali su kako im otpor vode udara u ramena, a pod nogama su imali opojni osećaj brzine. Antoni je video kako mu potočić krvi krivuda po podlaktici. Pustio je veslo na sekund.

– Jesi dobro? – upitao je rođak.

– Nije to ništa.

– Siguran si?

– Jesam.

Crvene kapi što su pale između njegovih stopala iscrtale su glavu Mikija Mause. Na dlanu mu je zjapila tanka brazgotina. Prineo ju je ustima.

– Veslaj! – reče rođak.

Njihovih progonitelja je bilo dvojica ili trojica po čamcu, računajući odrasle. Nisu bili tako daleko i Antoni ponovo zavesla iz sve snage. Sunce se sudaralo sa crnim vodama jezera, praveći nešto poput milion belih odblesaka. Osetio je kako mu znoj curi niz čelo, niz bokove. Na leđima, majica mu se stopila sa kožom. Bio je zabrinut. Možda su obavestili pandure.

– Šta ćemo?

– Neće nas pratiti.

– Siguran si?

– Veslaj, jebote!

Trenutak kasnije, rođak promeni pravac kako bi išli duž obale. Nadao se da će tako brže doći do Punte, tankog pojasa zemlje koji je presecao jezero nadvoje. Kad prođu taj rt, nekoliko minuta će biti izvan vidokruga.

– Gledaj – reče rođak.

Na okolnim plažama, kupaći su poustajali da bolje videli i zviždali su ili dovikivali ohrabrenja. Antoni i rođak su imali običaj da uvek idu na isto mesto, na plažu poznatu pod nazivom Otpad, do koje je prilično lako doći. Ona se, navodno, nalazila blizu nekakve kanalizacione cevi, što je objašnjavalo mir koji je na njoj vladao, čak i u jeku sezone. Na jeze-

ru je bilo i drugih plaža. Iza njih, plaža centra Leo-Lagranž. Tamo, plaža kampa. Nešto dalje, američka plaža, tamo su odlazili glavati. Sa druge strane Punte, nautički klub, najlepše mesto, sa borovima, skoro belim peskom, kabinama i barom kao na moru.

– To je to, stižemo – rekao je rođak.

Sto metara dalje, sa njihove desne strane, obris jedne ruševne kolibe koja je pripadala Upravi za vode i šume označavala je početak Punte. Tada su se okrenuli da procene koliko su daleko od progonitelja. Oni više nisu napredovali i, po onome što se moglo videti, instruktori su se žustro raspravljali. Čak i izdaleka se moglo primetiti koliko su iznervirani, koliko se ne slažu. Jedna od silueta se na trenutak uspravi kako bi naglasila svoje gledište, a neko je povuče da sedne. Na kraju odoše prema zabavnom centru. Rođaci razmeniše osmehe, a Antoni dozvoli sebi da im pokaže srednji prst, sada kad su bili okrenuti leđima.

– Šta da radimo?

– Šta misliš?

– Sigurno će pozvati pandure.

– Pa šta? Veslaj.

Nastavili su da napreduju tik uz obalu, kroz trsku. Bilo je prošlo četiri sata i svetlost je slabila. Razni zvuci i kreketaanje dopirali su iz isprepletenog lišća i granja što se vuklo duž obala. U nadi da će videti žabe, Antoni nije odvajao pogled od površine.

– Je l' ti dobro ruka?

– Jeste. Stižemo li uskoro?

– Za deset minuta.

– Jebote, stvarno je baš daleko.

– Rekao sam ti. Samo pomisli na gola dupeta.

Antoni je već zamišljao to mesto, pomalo mu je ličilo na policu sa porno filmovima u video-klubu. Ponekad bi joj se krišom prikrao, sa grudvom straha u stomaku, šacujući sve što može pre nego što neko od odraslih dođe i ukloni ga odatle. Sve u svemu, ta želja da merka devojačka tela nije ga napuštala. U fioke i pod krevet nabijao je časopise i VHS kasete, da ne pominjemo papirne maramice. U liško, svi njegovi ortaci bili su kao i on, razdraženi. Od toga su zaglupeli. Uostalom, kad

bolje razmisli, većina tuča mogla se time objasniti. Pogled u hodniku, to je udaralo pravo u glavu, i hop, hvatanje za gušu, valjanje po pločicama uz najgore vređanje. Neki tipovi su se snalazili sa ribama. I Antoni je jednom poljubio devojčicu, u zadnjem delu busa. Ali nije htela da pusti da joj dira grudi. Zbog toga je odustao. Posle je zažalio, zvala se Sandra, imala je plave oči i strava dupe u C17 farmerkama.

Iz takvih misli trgnuo ga je zvuk auspuha koji je dopirao iza visokog drveća. Rođak i on se odmah skameniše. Išao je prema njima. Antoni je lako prepoznao *pivije 50* iz zabavnog centra, zlovoljne i dečje motorčiće za kros. Centar je odavno imao motociklizam u ponudi. U tome je, uostalom, bila tajna njegovog uspeha, mnogo više nego igra reketima i lopticom pričvršćenom za podlogu ili orijentiring.

- Idu okolo putem.
- Traže nas, budi siguran.
- Ne mogu da nas vide, naravno.

Rođaci se ipak nisu pravili pametni. Skriveni u kanuu, osluškivali su dok su im srca lupala.

- Skini majicu – prošaputao je rođak.
- Molim?
- Majicu. Mogu da te vide na kilometar.

Antoni skide Chicago Bulls majicu preko glave i gurnu je pod zadnjicu. Oštro praskanje motora vrtelo im se iznad glava poput ptice grabljivice. Čutili su, nestrpljivi, nepomični. Sladunjavi miris izbijao je iz vegetacije koja se raspadala na površini vode. Hvatao im se za znoj, nagrizaio ih. Pomislivši na sve ono što je gmizalo u toj gotovo močvari, Antoni zadrhta.

- Stići ćemo prekasno – rekao je.
- Zaveži...

Motori se na kraju udaljiše, ostavivši za sobom nekakav meketavi zvuk. Dečaci nastaviše put oprezni kao Sijuksi, prodoše Puntu i puče im se pogled na drugu polovinu jezera. Čuvena plaža za gologuzane najzad im je bila u vidokrugu, sa desne strane. Bila je siva, strma, nedostupna putem i gotovo pusta. Motorni čamac ljuľjuškao se na tridesetak metara od obale. Potpuno bez veze.

– Jebiga, nema nikog – jeknu Antoni.

U stvari, ipak su ugledali dve devojke, ali one su nosile kupaće kostime, čak i gornji deo. Izdaleka je bilo teško oceniti jesu li lepe ili ne.

– Šta da radimo?

– Kad smo već tu...

Videvši da prilaze, devojke se uznemiriše. Sad kad su im siluete postale jasnije, videlo se da su veoma mlade, okretna, a pre svega zabrinute. Niža na kraju ustade kako bi viknula u pravcu motornog čamca. Zviznula je između prstiju, stojeći u vodi, veoma jako, ali bezuspešno. Stoga se navrat-nanos vratila do peškira i prilepila za drugaricu.

– Uprpile su se – reče Antoni.

– A ti nisi?

Rođaci pristaše uz obalu, izvukoše kanu na suvo, a potom se smestiše blizu ruba. Pošto nisu znali šta više da rade, zapališe po pljugu. Nisu razmenili ni pogled sa stanovnicama tog mesta. Ipak su osećali njihovo prisustvo iza sebe, njihovo potmulo, nesavladivo neprijateljstvo. Antoni je sada pomalo želeo da zbriše. U isto vreme, to bi bila šteta, nakon što su se toliko namučili. Trebalo je znati kako i šta raditi.

Nakon nekoliko minuta devojke su premestile stvari na drugi kraj plaže. U stvari su bile super ribe, sa konjskim repovima, devojačkim nogama i zadnjicama, grudima, i to. Ponovo su povikale u pravcu motornog čamca. Antoni je bacao poglede prema njima. Skenjalo ga je što ih tako zabrinjava.

– To je kćerka Dirijevih – došapnuo je rođak.

– Koja?

– Mala, u belom kupaćem.

– A druga?

Tu rođak nije poznavao. Ipak, niste je mogli promašiti. Od glave do pete svodila se na jednu liniju, preciznu, tešku, a njena kosa vezana veoma visoko pri padu je odavala upečatljiv utisak težine. Uzice su joj pridržavale kupaći na kukovima. Sigurno su ostavljale veoma jasan trag kada se razvežu. Ali zadnjica joj je bila da ne poveruješ.

– Jašta... – složio se rođak koji je ponekad čitao misli.

Oni iz čamca na kraju su ipak reagovali. Očigledno su bili par, tip sportskog izgleda i gotovo neprijatno plavokosa riba. Na brzinu se sredi-

še, sportista snažno povuče uzicu za pokretanje motora i barka odmah promeni položaj dugo zavijajući kao mikser. Bili su tu za tili čas. Sportista upita devojkje je li sve u redu, one odgovoriše da jeste. A plavuša ih je gledala onako nekako, kao da joj je neko upravo upao u sobu na mopedu. Antoni je primetio da sportista nosi ganc nove *najk er* patike. Nije se čak potrudio ni da ih izuje pre nego što je skočio u vodu. Prišao im je, a ribe su ga pratile. Osećalo se da je u velikom iskušenju da glumi gazdu. Rođak ustade da se suoči s njim. A ustade i Antoni, sa istim ciljem.

– Šta petljate ovde?

– Ništa.

– Šta hoćete?

Kretali su opasnim putem. Sportista je svakako bio niži od rođaka, ali je pripadao onim svadljivim, samozadovoljnim tipovima. Neće se povući tek tako. Antoni je već bio stegao pesnice. Rođak jednom rečju opusti situaciju:

– Da nemate rizle?

Isprva niko ne odgovori. Antoni je stajao iskosa, nagnute glave – tik koji je usvojio da bi prikrio svoje tužno oko. Rođak je upravo izvadio pakovanje mokrih *ocb* rizli i pokazao im ga.

– Sredio sam svoje u vodi.

– Imate nešto za pušenje? – iznenadi se sportista.

Rođak izvuče *kodak* kutijicu iz džepa i zazveckea kuglicom šita koja se nalazila u njoj. Svi se naglo opustiše, a naročito sportista. Pomešaše se čak i ne primetivši. Sportista je imao rizle. Sad je bio sav uzbuđen.

– Gde si to nabavio? Trenutno ništa ne može da se nađe.

– Imam i travu – reče rođak. – Zanima vas?

Očigledno, da. Dve nedelje pre toga, momci iz ZUP-ova zaskočili su BAC², pa su panduri, u znak odmazde i na prilično pouzdanu dojavu, upali u nekoliko gajbi u kuli Dega. Po onome što se pričalo, pola porodi-

² *Brigade anti-criminalité* (Odred za borbu protiv kriminala). – *Prim. prev.*

ce Merjem je, više ili manje, strpano u ćorku, i od tada se u celom gradu nije moglo naći ni trunke. Usred leta, to je bio baš bedak.

Zbog toga su nastali prinudni kanali za snabdevanje. Glavati su išli u Mastriht i nazad, a rođak je našao šemu u kampu, sa Belgijancima. Dva burazera sa pirsingom koja su život provodila gutajući eksere i slušajući tehno. Srećnim slučajem, došli su na petnaest dana u Ejanž, na porodični odmor. Zahvaljujući njima, iz Monsa je stigla štafeta sa skankom iz Holandije i gotovo crvenim marokancem od kojeg vas je obuzimala želja da umačete keks u toplo mleko gledajući filmove sa Meg Rajan. Rođak je to valjao po ceni duplo većoj od normalne, 100 glava gram, u naselju Grap i okolini. Potrošači su malo gundali, ali bolje im je bilo da pljunu pare nego da ostanu na suvom.

Uveče, kada bi vozio poslednji krug bajsom po kraju, Antoni je mogao da nanjuši kako se onaj tako poseban miris te gudre probija kroz odškrinute krovne prozore. U potkrovlju, klinci jedva nešto stariji od njega duvali su igrajući *Street Fighter*. U prizemlju, njihovi očevi su gledali *Igre bez granica* sa pivom u ruci.

Rođak je pripalio džoint od tri rizle i pružio ga sportisti, koji se zvao Aleks i postajao je sve gotivniji. Zatim je došao red na Antonija. Povukao je nekoliko dimova i prosledio ga. Antoni je poznao kćerku Dirijevih samo po imenu. Otac joj je bio lekar, a ona je bila na glasu kao prilično smela. Najviše se pričalo kako je jedne subotnje večeri maznula čaletov *BMW* trojku, što je bila prilično velika stvar za nekoga ko nije dospeo ni do prevremene vozačke obuke.³ A i spavala je s momcima. Gledajući je, Antoni je svašta zamišljao.

Za razliku od nje, ona druga devojka kao da je pala s neba. Povrh toga, sela je tik do njega. Zahvaljujući tome je video pegice, paperjaste malje na butinama i onu kap znoja koja joj je od pupka skliznula do laštiša na kupaćem.

³ Prevremena vozačka obuka omogućuje kandidatu da počne da vozi sa 15 godina (uz pratioca) i da brže položi vozački ispit. – *Prim. prev.*

Rođak je odmah smotao i drugi džoint, a Aleks je kupio od njega skank za 200 glava. Sad su svi bili stvarno opušteni, sa lepljivim ustima i laki na smehu. Devojke, koje su donele boce *vitela*, ponudiše ih vodom.

- Mi smo zapravo došli da vidimo devojke u toplesu.
- To su gluposti. Ovde se niko nikad ne skida do gola.
- Možda je to bilo pre.
- Je l' možda hoćete da se skinemo?

Antoni se okrete prema svojoj komšinici. Ona je postavila to pitanje. Bila je neobična. Na prvi pogled, odavala je utisak pasivnosti, gotovo životinjske ravnodušnosti, i kad je vidi takvu, tugaljivu, nejasnu, čovek bi mogao pomisliti da čeka voz na peronu neke železničke stanice. U isto vreme, bila je odvažna, zabavna, istrajna u želji za dobrim provodom. Uostalom, podosta se zadržala na prvom džointu. A i strašno dobro je mirisala.

- Hej, slušajte!

Iz daljine je dopiralo zavijanje pedeset kubika, sa visokim akcentima i dubokim brundanjem, isto kao ono malopre.

- Traže nas.
- Ko to?
- Tipovi iz centra.
- Opaalaa, oni prave sranja ove godine.
- Je li?
- Oni požari, to su oni.
- Ma ne, to su glavati.
- A zbog čega vas traže?
- Zbog kanua. Maznuli smo ga iz centra.
- Ozbiljno, to ste uradili?

Smejali su se neko vreme, u zaklonu, ukrućeni i susretljivi. Vrućina je popustila i nešto prijatno, nekakav miris uglja, šume, previše suvih borova ispunjavao im je nozdrve. Opadanje sunca ućutkalo je insekte i preostalo je samo pljuskanje jezera, udaljeno hućanje druma, praskanje dvotaktnih motora koje je na trenutke paralo vazduh. Devojke su navukle majice i skinule gornji deo kupaćeg. Pod tkaninom se naziralo gibanje njihovih dojki. One nisu hajale za to, a dečaci su se pretvarali da

i njih baš zbole. Antoni je na kraju skinuo naočare za sunce. U jednom trenutku presreo je pogled svoje komšinice, koja je očigledno nastojala da razume kako funkcioniše to iskošeno lice. Potom je, nešto nakon 18 h, počela da gubi strpljenje. Bez sumnje je to bilo vreme za povratak kući, uznemirila se. A pošto je sedela u turskom sedu sasvim blizu Antonija, njeno koleno na kraju okrznu njegovo. Devojka je neobično mekano biće, čovek se nikada ne navikne sasvim na to.

Ova se zvala Stefani Šosoa.

Antoni je živio svoje četrnaesto leto. Vreme je da sve počne.